

Wat staat ons in vredesnaam te wachten?

Die vraag is de afgelopen weken in alle hevigheid weer dichtbij gekomen.

De maatregelen om de tweede coronagolf te bedwingen worden strenger en zichtbaarder.

De zorgen en onzekerheden worden groter.

Hoe lang zal het allemaal gaan duren.

Onze veerkracht wordt op de proef gesteld. De rek is er bij een aantal mensen uit.

We zagen hoe sommigen bijna demonstratief de regels aan hun laars laptten.

We horen verplegers verzuchten: we krijgen toch niet weer die toestanden zoals in april met gesloten tehuizen en overvolle IC's?

Wat staat ons te wachten.

Het is de vraag die door de hele economie speelt.

Hoe zal het gaan met mijn bedrijf, mijn kroeg, mijn werk en inkomen.

De overheid houdt nog veel overeind.

Maar wat zal standhouden? En wat zal instorten.

We proberen ons te verweren tegen het coronavirus. Na veel gemor dragen we steeds vaker mondkapjes. Diederik Grommers heeft in Famke Louise een bondgenoot gevonden om jongeren voor te lichten en te waarschuwen.

We doen wat we kunnen. En wij mensen kunnen veel.

Tegelijkertijd bepaalt het virus ons bij wat we niet kunnen en niet in de hand hebben.

Dat een pandemie zomaar de kop op kan steken en in zo korte tijd de hele wereld in zijn greep kan houden. Dat doet ons beseffen hoe machteloos wij kunnen zijn bij wat er gebeurt.

Wat staat ons te wachten.

Het is de vraag van onze tijd.

Het is de vraag die twintig eeuwen geleden het angstige gevoel van veel mensen bepaalt.

Ze leven in bezet gebied met een grillige Romeinse keizer die zich als een god laat vereren.

Die kan doen wat hij wil.

Wie zich verzet, wordt opgepakt en gevangengezet.

Zo zit Johannes opgesloten op Patmos.

Tot voor kort was Patmos een prettig vakantie-eiland dichtbij Turkije.

Twintig eeuwen terug is het een soort Robbeneiland, waar Nelson Mandela jaren lang gevangen zat.

Johannes zit vast omdat hij weigert te buigen voor de keizer.

Zouden anderen zich aanpassen, uit angst, uit verstandigheid, uit onverschilligheid.

Bij hem leeft sterk het gevoel: je buigt niet voor een ideologie en niet voor een ander mens.

Buigen doe je alleen voor God.

Standvastig en stoer als hij is, wordt Johannes opgepakt en gemarteld.

In hete olie gedompeld, las ik. Zo wreed konden ze zijn.

En zo zit hij vast op Patmos, het Robbeneiland van toen.

Je kunt stoer zijn en sterk.

Maar als de beperkingen lang duren, hou je het dan vol?

Rond Johannes wordt de beklemming van zijn tijd zichtbaar.

De angstige vraag van zoveel mensen: wat staat ons nog te wachten.

En waar halen we de moed vandaan?

Wat, wie helpt ons.

Wie is nabij

(Gezongen)

*Blijf bij mij
blijf bij mij als mijn gemis onhanteerbaar is
In mijn geketend bestaan
zonder hoop om te gaan
geen leven
ga een weg met mij
ga een weg met mij
blijf bij mij
licht de last van mijn hart
wees mijn levenslicht
blijf
blijf bij mij*

Daar in de gevangenis, in de beklemming gebeurt er wat met Johannes.
Wat hij ervaart zal hem veranderen. En niet alleen hem.
Wat hij ziet en hoort laat hij opschrijven en hij geeft het door aan anderen.
Door de eeuwen heen is dat steeds weer gebeurd.
Het heeft mensen hoop en perspectief gegeven. Juist als het leven beklemmend werd door conflicten, door ziektes, epidemieën of wat dan ook. Als mensen verzuchtten: wat staat ons in godsnaam te wachten hebben Johannes' woorden geholpen.
Ze hebben invloed gehad. En niet alleen een positieve.
Ze hebben ook weerstanden opgeroepen. Velen zeiden: het zijn bizarre dromen en hallucinaties. Calvijn, Luther en Zwingli hebben over zijn boek niet willen schrijven.
Velen zeiden: het hoort niet in de bijbel thuis.
Jehova-getuigen en anderen zijn met Johannes dromen aan de haal gegaan.
Ze zagen er toekomstvoorspellingen in.
Ze maakten mensen bang, vooral met teksten over een dag van toorn en een wereld die in brand staat. Een *dies irae*, waar grote componisten als Mozart en Verdi muziek bij maakten.
Muziek die laat horen hoe angstaanjagend de toekomst voor je kan zijn.

(Mozart, requiem, Dies irae.....)

Je kunt angstig dromen, zelfs nachtmerries krijgen van wat er zou kunnen gebeuren, maar daarvoor is het laatste Bijbelboek niet bedoeld: om je bang te maken.
Integendeel, dat is van a tot z een troostboek.
Het reikt je iets aan dat je misschien niet altijd uit de werkelijkheid kunt aflezen:
Hoop, vertrouwen, en dat er goede machten zijn die je omringen.
Zoiets heb je niet altijd van je zelf.
Johannes' visioenen reiken je het aan.
Kun je er voor openstaan?

Keer je om, hoort Johannes.
Als hij dat doet ziet hij zeven kandelaren. En daartussen een gewoon mens?
Ja en tegelijker weet hij: hier is meer dan het gewone.
Degene tussen de kandelaren heeft kleren van een priester.
Zijn witte haar wijst op wijsheid. Het vuur bij hem dat is inspiratie.
Zijn stem is als van golvend water. Zijn gezicht licht op als de zon.
Wie, wat ervaart Johannes?
Hij *ziet* een stem, staat er. Dat is vreemd maar ook heel diep gezegd.
Hier klinkt geen gewone stem.
Hier ervaart hij een stem die hem inzicht en hoop zal geven.
Een stem die je God mag noemen.

Een stem die je met Jezus mag verbinden.

Zeg tegen je mensen: jullie zijn kandelaars.

Een kandelaar van toen heeft geen kaars, maar olie waardoor een vlammetje gaat branden.

Je mag de woorden en inspiratie van Jezus olie noemen.

Als jij die olie ontvangt, steeds weer, zal jouw licht branden.

Ik noem de kerk en de Bijbelverhalen tankstation.

Wij hebben die olie nodig. Laat je bijvullen.

Wij hebben inspiratie nodig. En omgekeerd: heeft God mensen nodig, mensen die het licht van hun kandelaar laten schijnen.

Ik zeg jullie: In tijden van beklemming: zoek een plaats waar olie is.

Zoek verbinding en laat je voeden.

En besef hoe belangrijk het is dat jij je licht laat schijnen.

Voor burens, kinderen, ouders, vreemden, voor vluchtelingen.

Jullie zijn kandelaars, hoort Johannes.

Wees je daarvan bewust.

En vertrouw: er zijn engelen.

In die tijd geloofden ze sterk in goede machten en hulpvaardige invloeden, tussen God en mensen. Tussenfiguren, *engelen*, noemden ze die.

Ik vind dat mooi en herkenbaar. Ook nu.

Een zieke zei: ik heb zoveel meeleven ontvangen, kaartjes, telefoontjes, kleine cadeaux.

Het was soms alsof de hemel even tegen me knipoogde.

Engelen mag je noemen wat die zieke ervaart. Brengers, boodschappers van iets goeds.

Weet wat je zelf kunt zijn: kandelaars. Vertrouw op engelen, om je heen.

En vertrouw op waar Johannes' boek mee begint en eindigt.

De eerste woorden zijn: openbaring van Jezus Christus.

De laatste woorden zeggen: ik maak alles nieuw.

Wat ons te wachten staat kunnen we niet overzien.

Maar wat er ook gebeurt, zonder de belofte zullen we niet zijn.

Iets van mij zal steeds weer de kop opsteken.

Mijn geest zal er steeds zijn. Ook op onverwachte plaatsen en onverwachte momenten.

Als je Johannes mag geloven: ook als je leven een gevangenis lijkt.

En je klem lijkt te zitten te midden van alles wat gebeurt.

Ik ben, ik blijf bij je.

Amen